

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 124/2016
29.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Јанковић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Горица“ из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2283/15 од 13.10.2015. године, у седници одржаној 29.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2283/15 од 13.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2/14 од 22.06.2015. године, у првом ставу изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је радни однос тужиоца заснован на одређено време, на пословима ... радник у Сектору „...“ РЈ „...“, прерастао у радни однос на неодређено време код туженог, почев од 01.12.2013. године. У другом ставу изреке, поништено је као незаконито решење туженог број 1-6416 од 02.12.2013. године, којим је тужиоцу дана 30.11.2013. године престао радни однос, отказом уговора о раду и обавезан је тужени да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа и по основу рада, почев од 01.12.2013. године. У трећем ставу изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 80.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2283/15 од 13.10.2015. године, одбијена је жалба туженог, а пресуда Основног суда у Нишу П1 2/14 од 22.06.2015. године потврђена.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на основу девет уговора о раду на одређено време и то у периоду од 28.03.2012. године до 30.11.2013. године. Сви наведени уговори од којих је први закључен 28.03.2012. године, а последњи 27.07.2012. године, односили су се на обављање послова комуналног радника у Сектору „...“ РЈ „...“. Након што је истекао последњи закључени уговор на одређено време, тужилац је и даље наставио да обавља исте послове у истом сектору, али у Радној јединици „...“. Тужиоцу је тужени последњи уговор о раду отказао решењем број 1-6416 од 02.12.2013. године, због истека периода на који је закључен, односно закључно са 30.11.2013. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је основан тужбени захтев тужиоца за поништај решења туженог број 1-6416 од 02.12.2013. године, као и тужбени захтев за утврђење да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог почев од 01.12.2013. године, због чега је тужени дужан да тужиоца врати на рад и призна му сва права из радног односа и по основу рада.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 124/2005 са изменама), прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању: сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и сл. за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или с прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Одредбом става 2. истог члана, прописано је да се под прекидом из става 1. овог члана не сматра прекид рада краћи од 30 радних дана. Одредбом става 3. истог члана, прописано је да се радни однос на одређено време, ради замене привремено одсутног запосленог, може засновати до повратка привремено одсутног запосленог. Одредбом става 4. истог члана, прописано је да радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време, ако запослени настави да ради најмање пет радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

Пошто је тужилац наставио да ради и након што је истекао период на који је закључио уговор о раду са туженим, односно након 30.11.2013. године и то дуже од пет радних дана, испуњени су услови за примену члана 37. став 4. Закона о раду за преображај тужиоцевог радног односа на одређено време код туженог у радни однос на неодређено време.

Врховни касациони суд је ценио наводе ревизије туженог, па је нашао да су исти неосновани. Наиме, ревизијски наводи представљају понављање

навода који су већ истицани у жалби против првостепене пресуде, а ове наводе другостепени суд је правилно оценио као неосноване, дајући за ту оцену јасне и потпуне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**